

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwoś da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ól khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew će. P

• Serbske njedźeliske kopjeno. •

Budyšin

26. hawrleje 1925

Bauhen

Čižbč a nakład Šmolerjez knihcizichczerńje a kniharnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyšinje.
Wuhadza kóždy šobotu a płaczi na měřaz 15 stotych pjenjeřlow.

Miserikordias Domini.

Jana 10, 12—16.

Hdyž je šo šchula nětko šapocžala a maczerje šu šchul-
ške přěnicžki k wuczerjej pschiwjedte, w zyrkwjach njedźelu džěczi-
wocžehnjena a w tutym lěcze s dobom njedźelu šnutškwoneho
mišijonštwa škwjećimny. Wjeno njedźele Misericordia Domini
reka: šmilnosć Šnjesowa a njedźeliske šczenje je tamne mózne a
tola najlubošnišće Jesuškowe šlowo: „Š a š y m d o b r y
p a š t y ř .“

Wě wěrywusnaczu reka Boži šyn „n a š c h Š n j e s.“ Wón
woprawdže s mozu šnježi a tež šudži. Wón pak njeje pschišchol,
šo by jeno Bože šasnje šruczišcho do wutrobow šaschcžepik; to by
s powolanjom profety šareho šakonja bylo. Jesuž běšche wjazy
hacž jeno Šnjes, kíž žada, Jesuž běšche a je Šnjes, kíž dawa, šchtož
móže. Wón je dobry pastyr. Šnježi s tym, šo šwoje šadło paže
a ša njo wumrě. Dawa šhlěb žiwjenja, dawa šbóžnosć, dawa
šam šo.

Tuž luby čitarjo, daj šo paseč a šnaj šwojeho pastyrja,
šastup pak tež do jeho šlužby a dopomhaj tomu, šo bunže jene
šadło a jedyn pastyr!

Ša čłowjeka je wěšcze rjane, hdyž móže šebi šam po
šwojej myšli šwoje šbože šwarić a po šwojich darach do přědka
pschincž. Šchto pak jemu ša to rukuje, šo šo nješabludži? Šenicžke
šmylenje móže jeho žyłe šbože powalicž. Wěšajke wopacžne wach-
nje jeho šbožownosć žara podrywa. Hdyž je šchto dokonjany? —
Čłowjek ma wodzerjow, njeh to wě abo niz, njeh je jim dž-
šakowny abo njeh jich šwari. Džěcžo šo. wot šarschich ša ruku
wodži. Dorošczeny, šamoštatny šo drje ša ruku njewodži, ale

ša myšle, ša wutrobu. Njeje tak šamoštatny kaž šebi myšli!
Šchtož šam čini abo roššudži, to je jeno wubjeranje, šoho
šebi ša wodzerja wuštwoli. Šacž pak šnaje tych wšchěch, šošiz
maja wliwa na njeho, s šotrymiž šobu dže a šobu čini, s šotry-
miž je ššonežnje jeneje myšle a šošiz jeho ša šwojeho runjecža
maja? Hdyž tole praschenje štajimny, šoždy čuje, šak wazne
je! Tu pak wam na tym šaleži, šo Jesuška šnajemy, šo to
doscž rošumimny, šo je s dobrym pastyrjom. Daj šo paseč, to je
napominanje, šotrež na našchu šbudnosć a potrebnosć pošasuje,
šo šami šo paseč njemóžemy. Šnaj šwojeho pastyrja! Šo čži
praji, šo na žylym šwojim pučzu psches šemške žiwjenje, w špřy-
šowanjach čžělnych a duchownych, šebje ničto tak paseč, ničto tak
šwoju wutrobinu nušu šbėhnyć a psche wšcho pschepomhacž nje-
móže kaž Jesuž, t w ó j p a š t y ř , t w ó j d o b r y p a š t y ř . Šwoje
modlenje w duchu a prawdže, šwoja wješelosć wě wěštej wěrje,
šwoje šnutškwone šohatšwo na lubošczi a měrje, šwoje powy-
šchenje, šo šwětně wězy na šebi pschewjele mozy nimaja, šwoja
šbóžnosć, to wšcho je na šebi a wě šebi, šošelž nješy šajka wšoha
šabludžena wozza, ale šošelž dobry pastyr šebje wodži a žiwi.

Šchtož šobrego pastyrja po šajšim našonjenju šnaje, šon
šlutkuje k duchownemu šromadženju a špěšowanju wěrnosće a
k šjednocženju wšchitlich. Šedyn pastyr a jene šadło! Šo šo
tež wě, šo ničto tak nušne njeje kaž šyrkej abo mišijonšwo, šuton
myšl, ša šotruž ššotki šu kaž male šrocžalki. Šo je tež myšl,
pschi šotrež je šom jeno pošžel wě wulšim ššutku nješješkeho pa-
šyrja, kíž móže šam šwoje šadło še šwojim šlowom tež šam
paseč, hdyž žanoho tak šmenowaneho šastupjerja nima. Šan-
šžemu pošdželu w Drježdžanach šchwedški aršybškop D. Šweder-
šlom psched 2000 ludžimi wo šatolškej šyrkwi prašesche, šo po

pravom je vschudže „katolska“ zyrkej a je wopaf, wo schwediskej abo romskej abo němiskej zyrkwi rěčec. Zyrkej je kšescezijanska a ma jemu wěstu wěru, kotraž dyrbi „katolska“ bječ, to rěka „psches zyle“, vschudže ta kama. Ale zyrkej w Ronije njemóže hinašcha bječ hacž romska, a zyrkej w Schwediskej dyrbi schwediska, zyrkej w Sakskej saksa bječ, dofelž dyrbi kóždy lud se ž wo je j wutrobu a na ž wo je waschnje kšescezijanstwo pschijimacž. Schtóž j zylej wutrobu wěrnoscž a sbóžnosč w žebi šahowa, tón žam wot žo žobu k tomu pomha, so budže jedyn pastyr a jene stadlo. „Nichtó njetrjeba myšl spuščezicž, so Bóh psches njeho chze wulki skutk dofonjecž“, to steji na Lutherowym domje we Wittenberku. Schtóž žwoje džecžo tak wotčehnje, so jako kšescezijan na myšli, wěrje a wutrobje do žiwjenja stupi, tón je tajki wulki skutk wumjedl, tón je nišionar a duchowny, je k tomu pomhał, so budže jene stadlo a jedyn pastyr.

Schtóž naschonich, žobušwjeczo wušwjeczenje mlodžiny w Berlinje.

Schtóž je w Berlinje pschi jenej „Jugendweihe“ — wušwjeczenju mlodžiny — naschonil, to chze nam tu powědacž jedyn lékař. So je to lékař a niz duchowny abo něchtó podobny, chzemy wušwječnyč.

Pschewwachny w Berlinje, so bychny žebi tam — wjazy lékařow hromadže — wšchelafore wustawy wobhladali a wšchelaf pschednoschi žlyšcheli a dobreho wjele sa žwoje dželo žobu domoj wšali. Njedžele wužichny k tomu, so bychny domy sa bėdnych a cžěšchne džecži wopytali. Sa jemu njedželu bė postajene, wustaw sa tuberkuložnych wopytacž. Tola w pošlednim wofoniku bu tutón wopyt wotprajeny. Tuž žo rošbudžichny, wopytacž wušwjeczenje mlodžiny, wo kotrymž bė nam našcha hospoša wjele powědala. Brajesche, so je hižo pschi někotrej konfirmaziji w zyrkwi byla, ale tajka moderna konfirmazija bjes zyrkwoje a bjes duchowneho, to je tola něšto wofebite. Tak naž k wopytej wabjesche, a tuž nastajichny žo hromadže na pucž do něhdušeho Schumann-zyrkuža, kotryž njebė daloko.

Bė dopoldnja w 10 hodž. Sapocžecž dyrbjesche žo žwjatocžnosč w 11 hodž. Tola hižo bė tam wjele ludži psched wulkim twarjenjom, kotrež žo nětko „Großes Schauspielhaus“ mjenuje. Auto sa autom tam pschijedže; wozipni žo k wošam kłócžachu. Wschudže tam wješele woblicža, wulke kwěczele, wšhoke klobuki, drohotne kožuchi. Nihdže khdoba a něšto hubjene; tole tam po prawom žobu pytasche, hdyž tola žwjatocžnosč mjenowachu: „Wušwjeczenje dželacžerškeje mlodžiny Wulko-Barlina“. Je wšchaf derje, so to tak je. Ale njedyrbjeli spytacž, druhich pschewědžicž, so to hinał. Schtóž tajku žwjedženšku šhromadžišnu, kaž to tuta bė, njenuje jastupjerku khdeho, we wotrocžstwje šdchowazeho a wšcheho prawa parowazeho proletariata abo dželacžerstwa, tón cžini to, wědžo, so je to njewěrnoscž, a hladajo sa žyle wěštnym wotpohladom.

Cžičezachny žo j ludom žobu nuts. Rum psched hlownej šalu bė j džiwnyym cžerwjenyym žwětkom roškwětleny; wužachu tam wjele wulkich cžerwjenyh kulow abo ballonow, kotrež tutu cžerwjemu žwětkosč rošnoschowachu. Dale šady w tutym runje stejese blido, kotrež bė polne naskladžene j drohimi žłódkimi a zošorowymi wěžkami. Předku stejachu šarjadowarjo j cžerwjenyymi žeklami, kotřiž do cžičezazeho žo luda wolachu: „Šastup placži žo tam k prawizy, měštna žo wo šhód wysche wuložuja!“

Šupichny žebi jastupne šhartki, wuložowachny žebi žwoje měštno a džechny tam a cžachachny, kóždy na žwojim měštnje na to, šchtož mějesche nětko pschicž. So přenje, šchtož pschicž, bė něšto jara špodžiwne: lute žwarjenje a wurěčowanje. Pschi

cžičezanju šhartkow bė žo šmylka štala; bėšchtej to pschezo dwě šhartzy na jene měštno wudatej. Bjes džiwja, so to haffe po wjele žwarjenju a protestowanju a šeluju někał kusł k porjadej dōndže.

Bė w 11 hodžinach. Wulki hlowny rum bė polny ludži. Š tych nimale 4000 měštnow njebė drje žane wjazy prošdne. Wjes rynthami khdžachu jastupjerjo šjednocženštwja „Reichsbanner“ a rošdželowachu žwoje cžorno-cžerwjeno-škote šnamješka. Tu žo na harmoniju šapiska a žwjatocžnosč žo šapocža.

Šólzy a holzy, kotřiž dyrbjachu žo wušwjecžicž, pschicžechu šesady jewišczža wot praweho a lěweho boša žebi napschecžiwjo; wofrjedža žo wobrocžichu k šhromadženyym a krocžachu pod kražnyymi palmami k měštnam, kotrež bėchu předku sa nich wostajene. Bė jich na 200.

Džecži žo šěždachu. Š. Dechert pschednježe něšto j Celom. Tu wuhafnychu wšchě žwězy. Ženož šesady na jewišczču blyšczžachu žo na cžěmnyym transparencže hwěšdy. Šalmy a šwětki, w cžěmnyym stejaze, posbėhowachu žo džiwnje mjes tutym hwěšdami.

Cello wocžichny. Młodženž wustupi a šapali tak rjez wofen mjes hólzami a holzami, jich wšchěch wolajo k wojowanju. „Wušwobodžče žwět a wojujče!“ to bė něhdže j krotka to, šchtož jim se šahorjenymi žłowami pschitwola.

Jako bėchu jeho žłowa wulincžate, wustupi rěcznik, kotryž mějesche wušwjecženšku rěč. Bė jeneho ducha j mlodženžom, kotryž bė runje rěčaf. Šmjerčž khtny hladašche psches hofršču žyle cžerwjemu kłětku, posbėhny kaž hrajer pschi džiwadle ruku a pschednježe něhdže tole:

„Ša tym stejče, so pschi wšchěch napschecžiwnyh mozach wobstejče. Ššhni žo wopofažče, ženje žo njekhilejče, ruž bohow wolajče na pomoz! — Šastupče do žwěta, kotryž je polny wojowanja, kotrež žo wojuje bjes džiwanja na žobucžłowjetow. Njeje wěrnó, šchtož wam wo žiwjenju powědaja, njenujžy, so tuto žiwjenje waž wjedže psches lubosč a šnješliwoscž! Njeje wěrnó, so je jedyn wótz w njebješach! Njeje žadyn Bóh! Wšchitzy, kiž žo k Bohu modla, to žu waschi njepschecželjo! Čłowjekojo žu žwět do hele pschewobrocžili. Wty chzemy žwět šažo na wšhoke posbėhnyč a j njeho paradš wutworicž. Šawdajče žebi ruku a šawdajče ruku nam, kiž my hižo tak dołho w tutym nadobnyym wojowanju stejimy! Šawdajče ruku bratram, kotřiž šwonka nješow, kotřiž žu runje tak kaž my wójmidla teho želesneho rječasa, kotryž naž hromadu wježe! Šapital, kotryž naž puta, njeroštorhne tutón rječzas. Šapital dyrbi žo powalicž!

Njebudžče tulawy! Njebudžče njewólnizy! Ženje žo njekhilejče! Štajnje měježe žo po šarym Goethowym žłowe: Ženož lumpakojo žu špokojni! Žadajče žebi! Njedajče žebi ničžo lubicž wot dželodawarjow, kotřiž chzeja waž w hospodarškim kaž w moralškim podkłócžowacž! Dželajče žobu na šutku wumožanja žyeho cžłowjestwa! Čłowjeka wot pošlecža džela wušwobodžicž! to budž wasche hežlo! Pschi wšchěch napschecžiwnyh mozach wobstejče! Ženje žo njekhilejče! — —“

Šóđla mje žedžese mala holecžka. Pschi žłowach tutoho rěcznika šchepascho pschezo šažo j cžicha: „Nieda! nieda!“ Šaršchkej šóđla njeje žo žmješchtaj, žo wjekeljo na tym, so bė holecžka myšl tuteje rěče tak derje šapšchimyšla! — —

Cello šažo pištasche. Moje myšle bėchu dužy po pucžu; wužach hiščeže ras wšchu tu šrudobu a nušu, j kotrež bėch žo w dołhich lětach žwojeho lékařšeho džela šetkał pola wšhokich a pola niškich. Šak buchu tola wšchitzy šroschtni, hdyž jim prajach: „Wšmi twój cžěžki dōnt j ruki jenocho wšchšcheho! Šytaj trošcht we tym, so je to telko, telko w žiwjenju njerošumliwe, a so j najwje-

tícheho horja či žobnowanje wuroscze, hdyž ty jo wědomnje wof-
mješy f ruki Božej!“ Bych šebi myšlil, so bychy šłowa, w tajkim
le duchu rěčane a młodžinje šobu date, wjazh młodžinje dawake
hacž šłowa tajšeje hidy a tajšeho nješpšeczelstwa, kotrež cžłowjeka
šnutškownje f semi šłócža a nihdže w žiwjenju f pomožu nješku.
Ale wšchał to njeje tola tež wotpohlad tajšeho wuhotowanja.
Tuto je tu po wšchem šdacžu jenož sa lěpše partaje.

To dopósnach f dalšich pšchednošctow a rěčow. „Šawdaj-
eje mi ruku, młodži towaršchojo a młode towaršcti — (Genossen,
Genossinnen!) — šastupče do našeho šjednocženštw, kotremuž
je waš tola wašcha dobra wola pšchimjedla!“ — Šajka to njewěr-
nošč! — „Młodžina, ty dyrbišy f wojowaršku byčž! — „Mło-
džina, ty dyrbišy f wojowaršku byčž! Pomhaj nam, so nješku
wežera bratšja podarmo wumreli! Pšchibahajče! pšchibahajče!
pšchibahajče!: Ženje, ženje nješmėdža cžłowjekojo njewólutizh
byčž!“ — Tuton tekst pšchednješe něhdže štam młodych po
džitownym potajnym wašchnju. Pšchibahu pšchibahajče f napina-
njom šylneho šłoka jeden f nich.

Špěwy šo pšchijamšnychu. „Špěw amerišanskich nigarjow“,
„Šranžowški ludowy špěw“ a druge pod wodženjom jeneho wufra-
jana f ranšeho kraja. Škóncžene bu žyle wuhotowanje f hru
na byrglach. Bě to špodžiwne wuhotowanje, kotrež je wěšeje
šhłubeho šacžiščęža cžinito na dušche džęči; žyle wěšeje pať je
wono tež wubudžilo cženne, šle žadocęže w młodych cžłowjekach, tať
so šo cži, kiž jo wuhotowachu, pošdžišcho njetriebaja džiwacž, hdyž
tuton dorost šebi šwoje puče pyta, kotrež šu šahuba jenotliweho
a žyška a tať tež sa partaju šamu.“

Tať pišche lěkar. Něšcto pšchistajicž, drje njeje trjeba! —

Zyrfel a štat.

Njedawno pišachny, so je dižezanska šhromadžišna w Lu-
bju postupa pšchecžiwno temu, so je šo žarowanski džęň luda
wonjecęšęčil f tym, so běchu reje dowolene. Podobnych wob-
šamšnjenjow je šo jich wjazh štało. Šakšće konsistorium je šo
po tym měło a je na „wubjerš ewangeliškich žyrfiwow“ šapo-
dalo namjet, so by tuton pola wulšostatneje wyschnoščę sa to
wustupil, so šo w pšchichodže sa tuton džęň wšchě šawješelenja po
žyšym němškim kraju šakaža.

Wodzerjo žiwjenja.

Bóh je cžłowjekej sa jeho putništvo pšches tuto cžakne žiwje-
nje f wěčnej domowinje wšchelakich wodzerjow dať: Štaršheju
a wučerjow, šamšne šwědomnje, knihi pšchirody, štawišny cžł-
wještwa, šwjate pišmo a šwojeho ducha. Woni dyrbja naš wo-
džicž a nawjedowacž, wobarnowacž a šchkitowacž, nam špomožni
byčž, naš cželne a duchowne mozy, nam špoščęne, f Božej cžęščę
našočęž wučicž, naš hódnych cžinicž sa cžak a wěčnoščę. Šedž-
buj na nich, pošluchaj na jich šłok, daj šo wot nich wješęž, šitacž,
wumožęč, bywaj hódny šemški a jónu šbožny nješješki měšchęžan,
wšchitko f Božej cžęščę.

Do nanowšheju a macžernej rufow je Bóh cžłowjeka hižom
jako něžne džęčętko položil; štaršhej štaj najprěnišhej a naj-
wjětšhej dobročęlejš džęšęža tudy na semi. Žimaj ma šo wono
nimo Boha sa šwoje žiwjenje džakowacž; w pocęže šwojeho wobli-
cža džęłataj nan a macž, so byšhtaj džęšęžu wšchitko to šakšžitow,
šchtož wono f potriebnoščę a žiwnoščę cžęła a žiwjenja trjeba.
Niz jeno to, šchtož wono f šđerženju žiwjenja potrieba, ale tež
wšcho, šchtož žiwjenje halle f žiwjenju cžini, šchtož cžłowjeke ži-
wjenje wot šwěrišeho rošdžęla, ma šo wono štaršchimaj džak-
owacž. Wonaj jo tež wocžehnjetaj, pšchepodataj jo šhuli a
žyrfwi, so niz jeno šwět, ale tež Boha a šwojeho Wumožniša

pošnacž nawuřnje; wonaj štarataj šo niz jeno sa jeho cželne
derjemęče f tym, so je wěšte potowantške džęlo nawučicž dataj,
ale tež sa jeho duchowne a wěčne derjehicže, hdyž jo w póščę-
woščę a napominanju f temu šenjejšej wocžehnjetaj. Tuž dyr-
bišy šwojeho nana a šwoju macžer cžęšęčicž, so šo cži derje poš-
dže a dołho živy budžęš na semi. Cžęščęj jeju se škutkami, se
šłowanmi a ščęřpnoščę, so by jeju požobnowanje na tebje pšchi-
šchto; pšchetož nanowe požobnowanje twari džęčęžom domy, ale
macžerne pošlecę torha je šakš dele.

Wšchelle f bliska a f daloka.

— W Budyščinje běchu jutrownu šrjedu dopołdnja šerbszy
duchowni šhromadženi, so bychy šo wo wažnych praschęnjach do-
rěčeli. To bě nuřne, a tať wobšchěrne, so, nječy halle w 1 hodž.
škóncžichny, 6. meje dopołdnja ½10 hodž. pošracžujemy; wo-
šebje mamy potom wo šerbskich špěwarškich dojednacž. — Pšchęd-
šyda, f. šarar Domajška, poda, f modlitwu šapocžawšchi, roš-
prawu wo wšchelakich naležnoščęch; pšchi tym šo wobšamšny,
žyrfwinške šwjedjenje šakš porjadnje šwjęcžicž; tuž wuhotuje
lěšja Wóšlinš šwjedžen ša šwontowne mižiwštw a Budęstęž
sa šnutškowne mižiwštw. Šonferenza jenohłoknje wobšamšny,
so šo wšchě šerbsko-němške wošady pšchi nowym šarjadowanju
Žužizh tež sa wšchě tute nabožne towarštw do jeneho žyška šjed-
nocža; w tu šhwilu šu po žyrfwinnych wokręšach roštykane. —
Šwjajš wošadow a pomož sa našchich študowazhch je hižo dołho
běžne praschęne našchich šhromadžišnow; tež w tutej wo tym
dale jednachny; wěž je w tu šhwilu pola wyschnoščę, kotraž ma
šo wuprajicž. — Šastaraje našchich wošadow — Šakęzy, Šu-
poj, Škotežy, — f duchownymi, wubudži wobšchěrnišchu roš-
moštw; bližšchi cžak pšchinješe drje dołkadne rošbudženja wo
wobšadženju našpomnjęnych štych wošadow. — Tež f žyrfwi-
nymi dawkami šo šabęrachny. Je snate, so ma sa naplacjenje
na nowe dawšowe lęto płacžicž. Dolež hišchęže finansna wysch-
noščę nowych podložkow sa dawki šberanje tutoho lęta nima,
škožuje šo tuto naplacjenje po pošlednim termiju žyrfwineho
dawka a ma byčž poš tať wulke. Šola wšchęch wošadow pať, ko-
trež pjenježnu pomož krajneje žyrfwoje sa šebje trjebaja, dyrbi
žyrfwinny dawš sa wošadu pšchi tym f najmješšcha 20 pj. wulki
byčž, žyly pošledni termin potajkim f najmješšcha 30 pj. Š teho
ščęhuję, so maja tute wošady f najmješšcha pšchi naplacjenju
sa nowe lęto 15 pj. šberacž. Tať bóršy hacž šměje finansna
wyschnoščę nowe podložki, šo dawš woblicži a wšchě njerunoščę
šo wurunaja. Šdy to budže, njeje hišchęže wěšte; dołęž pať
ani wošada ani krajna žyrfel njentóže na njewěšty cžak šjes
dołhodow byčž, dyrbi šo hišchęže raš po štarhch podložkach tuton
nashwilny dawš šbęhnyčž. — Ša nowu wottorhanšku protyku
šo hižo džęla; wona budže, kaž šlyšchachny, trožku hinať pšch-
prawjena hacž dołalna. Čhžemy wješeli byčž, so mamy wot-
torhanšku protyku, ju špuschęčicž a šakš „Biblijški pučžnik“ wu-
dawacž, njeby bylo poštupowanje ale na wopať. Ša „Pomhaj
Bóh“ šo žada, so wšchitzh duchowni šwěru a pilnje šobudžęłaja,
a runje tať, so šo sa jeho roššchęrenje štaraja. Wo to, so by
„Pomhaj Bóh“ — a runje tať „Mižiwški Pošol“ — šwojich
cžitariow wobšhowalo a jich wjazh f tomu dołbo, šo próžowacž,
je f dołom kóžny Šerb wutrobnje pošchęny. Je šrudžaje, hdyž
tu a tam liežba cžitariow wotęjera, wošebje potom, hdyž je
pšchicžina ta, so štari šwěri Šerbjo wotęřwaju a młodži
šebi šerbske nabožne šopjenko wjazh njedžęža, dołęž wjazh nje-
móžeja šerbski cžitacž abo nočzedža wjazh šerbski cžitacž. Wšchem
tym, kotšiz šu f pjenježnej pomožu našche šopjenka hacž šem
podpjerati, budž tež tu wutrobnny džak wuprajęny. — Wobžaro-

wachmy, so njeběchu wchitzy duchowni pschitowni; nadžijomnje to 6. meje budža.

— **Do Katez** je skóncznje dojednanje saczahnulo, kaž blyšchimy a czitamy. Čzaž by to bylo zylého zyrkwineho žiwjenja dla a wošady a zyrkwje dla. Snjes farač Wrośak-Supjanski psche-šydli so do Katez. Pschejemy jemu, so by tam hmel skutkowacž se zohnowanjom Božim. — A pschejemy, so njeby Supjanska wošada trjebala dolho bjes dušchepastyrja bycz, czim mjenje, do-keľž runje w tu chwilu hiščeže tajkich mamy.

— **W Drježdžanach** šapoczina dženska kongregš ja šnuts-kowne mišionstwo šwoje wuradžowanja. Njedch tutón tydžen šnuts-kowneho mišionstwa po zylkej Sakskej šbudži nowu luboščž ž tutomu škutkej šchescžijanskeje zyrkwje, so by jich bylo wjazy a wjazy tych, kiž šobudželaja ja tych, kotřiz w našchim ludu pomozny najbóle potrebaju!

— **Macžiza Šserbika** bě jutrownu šrijedu popoľdnju šwoje šobustawy ž jutrownej šhromadžišnje šjednocžila, kotraž bu nawjedowanja wot ž. jušt. rady Šermanna, kotrehož šebi M. Šs. ja njebožicžkeho pschedšydu ž. tachanta Škalu ja pschedšydu wuštwoli. Wólby běchu wošebity nadawš šhromadžišny, ž tomu nje-krologi, wopominanje šemřetnych šobustawow a pschednošch ž. prof. Bryla. Wimo toho šo wo tom a tamnem jednashce, wo-šebje tež wo nowym šarjadowanju jeneho šastupjerštwja Šser-bow, kotrež by ž wušchnošczemi jednalo. Dopoldnja běchu šo

wušchelake wotřjady M. Šs. šeschte a ewangelišzy duchowni ž šwo-jemu jutrownemu pošedžerju. Šwjekeľaze bě, so běchu tež ratarjo w rjanej licžbje šobu na hłownej šhromadžišnje Macžizy Šserbskeje.

— **S zylého šwěta** pschitšadžeja dženi wote dnja powěšče wo šrudnych podědženjach abo wo „nješbožach“, kaž to ludžo praja. Wone maja šwoju pschicžinu ž džěla w mozach pschirody, kaž n. psch. tornado abo wichor, kotřiz w Amerizy šakhadžesche, abo w njedošahazych mozach człowjekow, kaž na psch. šašypnje-nje wulkeho wuhjenja, abo w šlóstniškej wutrobje człowjekow, kaž žaloštny nješutt w Šofiji; ž džěla škutkujetej přenjej pschicžinje šhromadže, kaž drje pschi nahlej šmjercaž našchich 80 wojakow we Wešerje. Napadne a naštróžaze je, tať šo runje lěťka wot no-weho lěta šem tajke powěšče tať rjez kopja. Němška a Šakška njejštej pschi tym wušatej. Dopolnny šo jenož na drubi dženi jutrow a na Šönigstein. To wšcho naš napomina, poš-štacž w šwojim honjenju psches čzaž a pruhowacž a špóšnawacž, so tež my njewěmy našch kónž, wón šnadž je bliško. Tuž čzemy my wobštajnje bliško bycz šwojemu Bohu we wěrye.

Šištowanje.

B. w B. ja Šubilate.

M. w M. B. ja Cantate.

D. w B. ja Rogate (Bože špicže).

Šamoštwity redaktor: šarač W y r g a c ž w Mošacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjenje a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt Šerbomil.

XXII. Šlepy wot narodženja.

Jónu sobotu džěše Knjez Jezus ze swojimi wučobni-kami do templa w Jeruzalemje a tu wuhlada při puču slepeho muža. W městach widžiče tež džensa šlepych ludži prosyč wo jašmožnu tych, kiž wokoľo nich džěja. Tutón muž běše so šlepy narodžil. Kajke běše to nježbožo za njeho a jeho staršeju. Nihdy njewidžeše slónčko, nihdy njewidžeše swoju mač a svojeho nana. Džensa mamy wu-stawy za šlepych a we nich so wuča čitač z wosebičce při-hotowanych knihow. Pismiki su powyšene a z porstom je šlepi póznawaju a čitaju. Tež rozwučuja so we wužitnych džělach, zo bychu so potom mohli sami zežiwic. Ale we času Knjeza Jezusa nježbywaše tajkini wbohim ludžom, nič hač zo bychu po prošnju khodžili. Knjez Jezus so nad nim smili a chcyše tež swojim wučobnikam dač powu-čenje. Zawoľa jeho, ščini z procha a šlinow blóto a po-maza woči slepeho a prikaza jemu, zo by šol k hatej Šiloe a so tam wumyl. A šlepy pošluchaše a džěše k hatej a kaž ruče běše sebi wumyl woči, widžeše hnydom.

Pomyslče sebi, kajku měješe radosč. Přeni króč we žiwjenju widžeše wodu hata, widžeše slónco, khěže, ludži, a hnydom khwataše do templa, zo by widžal jeho krasnosč. Njeznaješe Knjeza Jezusa. A hdyž přińdže na městno, hdžež sydaše kóždy dženi a prošese, póznachu jeho někotři ludžo a džiwachu so. Někotři nochychu ani wěric, zo je to tón čłowjek. Ale wón sam z radosču a dorazom wob-kručeše: Ja to sym.

Ale to njeběše wšitko. Hišče zaležeše na tom, što k tomu farizejscy měšnicy rjeknu. To běchu wučeni mu-žojo a znajachu derje Mójzasowy zakon a jón jara kruče zastupowachu. Běchu pak njepräčeljo Knjeza Jezusa a chychu Jeho ludej wohidžic. Tuž započachu tu wěc pře-pytowac, dokelž běše so wustrowjenje sobotu staľo a zako-

njerjo widžachu we tom přestupjenje Mójzasoweho zako-nja. Zawoľachu sebi toho slepeho a prašachu so jeho, kak je so to staľo, zo je widženje dostaľ a hdyž běše jim roz-powědaľ, štož wědžeše, jemu prajachu, zo Knjez Jezus njelubuje Boha, hdyž sobotu wustrowuje. Ale toho člo-wjeka so tež prašachu, što wón wo tom myšli, kiž je jeho wustrowil. A tón wustrowjeny praješe z wjeselom: „Wón je Profeta“. To hněwaše farizejow a tuž zawoľachu star-šeju wustrowjeného a prašachu so jeju, hač je wěro, zo je so jeju syn šlepy narodžil a kak je so to staľo, zo je widženje dostaľ. Wonaj wuznaštaj, zo je wón jeju syn a rjeknyštaj jim, zo je jeju syn štary dosč, zo by za sebję řečal.

A tuž, hdyž farizejowje a pismawučeni nič docpěč njemóžachu, wuhnachu toho čłowjeka won.

Tón čłowjek njemóžeše nič druge šwědicic hač wě-roš, dokelž so tak radowaše, zo widži. Tuž hdyž běchu jeho pismawučeni a farizejowje wuhnali, jeho Knjez Jezus wopyta a so jeho prašeše: Wěriš ty do Syna Božeho? Tón čłowjek so praša: Štó to je, Knježe, zo bych do njeho wěril? A tuž Knjez Jezus so jemu wuzna: Ty sy jeho widžal a tón, kiž z tobu řeči, tón to je. Džiwače so, zo tón čłowjek zawoľa: „Ja wěrju, Knježe.“ A nie jenož to, ale swoju wěru dopokaza tež z tym, zo so před nim klonješe.

Přidaw k: Dwojaki hlós.

Ach, ach! To je tola ta šamsna holčka. Ta ma džě dwojaki hlós. Šlyšach ju, kak něžnje a lubošiwje pra-ješe k swojej mačercy: „Mačerka, mam če tak rada.“ A potom ji něšto ščini jeje sotra Hana a tuž zawoľa wótre rozhněwana: „Ty hrozna Hana.“ Jako to njeby byla ta sama holčka, tak tón hlós hinak klinčeše.

Radži šlyšimy lubošiwý a něžny hlós a njerad šlyši-my hruby, mjerzacy, hněwný.

Kak pak je z tobu? Maš tež dwojaki hlós? Knjez Jezus nam praji: „Wučče so wote mnje: přetož sym čiči.“

Tak wěš, wot koho maš so wučic.